

Gepakt

Van Mart Smeets zijn eerder verschenen:

<i>Rugnummers en ingevette benen</i>	<i>In Amerika</i>
<i>Stoempen, snot en sterven</i>	<i>De Tour van '80</i>
<i>Net echte mensen</i>	<i>Retro</i>
<i>Kopmannen en waterdragers</i>	<i>Geel</i>
<i>Het Dream Team</i>	<i>Wereldtour</i>
<i>Behoorlijk getikt</i>	<i>Helder</i>
<i>Door naar de volgende ronde</i>	<i>Vuur</i>
<i>Stukken beter</i>	<i>Sportzomerdagboek</i>
<i>Overleven</i>	<i>Het laatste geel</i>
<i>Hoezo bezeten?</i>	<i>Passie</i>
<i>Opgeruimd</i>	<i>De afrekening</i>
<i>De kopgroep</i>	<i>Top</i>
<i>Veelbesproken</i>	<i>De Lance-factor</i>
<i>Een lange ontsnapping</i>	<i>Prettig verslaafd</i>
<i>Een brok in de keel</i>	<i>Rond de 40</i>
<i>Ik was nooit in Nagano</i>	<i>Dagboek van een sportgek</i>
<i>Murfreesboro Blues</i>	
<i>Prikkels</i>	
<i>Oranje boven!</i>	
<i>Netwerk</i>	
<i>Kriebels</i>	
<i>Dertig</i>	
<i>Bruisend</i>	
<i>100 mannen</i>	
<i>Sterren</i>	
<i>Spelen</i>	
<i>Zomeravondvertellingen</i>	
<i>Op koers</i>	

Mart Smeets
Gepakt

Sommige verhalen in dit boek zijn in iets
andere vorm eerder gepubliceerd in
Trouw, Haarlems Dagblad, De Muur, VARAgids
en NUsport.nl. De lange verhalen zijn
speciaal voor dit boek geschreven.

© Mart Smeets 2013

Alle rechten voorbehouden

Omslagfoto C. Barton van Flymen

Omslag en binnenwerk Mulder van Meurs

NUR 489 sportverhalen; 303 verhalenbundels

ISBN 978-94-91567-35-3

www.uitgeverijdekring.nl/boek/Gepakt

Dit boek is ook verkrijgbaar als eBook

Inhoud

Inleiding: Haat en erger	7
Deel 1: Het 'schone wielrennen'	19
De vette jaren van Claudio Chiappucci	23
De vete tussen twee karakters	25
De onzichtbare man uit Zwartemeer	30
Jan Janssen en France	32
De koers in Vlaanderen	34
Oranje en geel	37
Verplaatste finishplekken	41
De vier van Lorient	43
De ploeg-Godefroot van 1981	45
Veel te vroeg	47
De Beer van Bern	49
De Tour en zijn suikerooms	51
De bloedarmoede van de Giro	54
Geen proloog	56
De dame in geel	58
Het Wonder van Harkema	60
Luie Oscar	62
Zomergast Karsten Kroon	65
De Nippel	67
De dure jeansgeneratie	70
De Schlecks play the blues...	74
Laatbloeier Cadel Evans	80
Toptalent Taylor Phinney	82
Het merkwaardige wielerseizoen 2011	85
De tiende symfonie van Van Vliet	88
De val van Robert Gesink	97
De wegwedstrijd	100
Een keurige ploegenpresentatie	119
De sprints van Erik Zabel	122

Tom-Jelte Slagter uit de anonimiteit 131
Wim Breukink 134

Deel 2: The owls are not what they seem 137

Lance Armstrong: voor of tegen... 141
Jeannie Longo en Claudia Pechstein 144
Het vlees van Alberto Contador 147
De klamme stilte rond Lance 149
Een Zwitsers baasje 157
De comeback van Tyler Hamilton 161
Doe wat! 163
De schaduw van de meester 165
De cocon van illusies 173
De primeur van *VSD* 175
Het wantrouwen van Riccardo Riccò 180
The Lance Armstrong Saga 182
Brief aan Thomas Dekker 192
De schoonmaak van Steven de Jongh 194
Mooie Mario 196
De leugens van Rasmussen 198
Open brief aan Lance Armstrong 200
De wielermaffia 204
En aan de andere kant van de plas... 212
Het jokken van Danny Nelissen 214
En het deksel gaat dicht 216
Nieuws uit België 219
Vlaamse kenner 222
The George 226
Rolf 237
De zoon van een arts 239
Tot slot 247

Inleiding: Haat en erger

In januari 2013 verscheen in *Time Magazine* een ongepast artikel van een zichzelf op de borst kloppende intellectueel. Zijn naam? Joel Stein. Hij schreef, als ware het humor, dat Sheryl Crow haar kanker van Lance Armstrong had ‘gekregen’. ‘It’s hard to feel bad for Armstrong. But it also feels great about hating Armstrong.’ En: ‘I have heard astonishing stories of his arrogance, aggression and crudeness. I don’t know much about cancer, but I’m pretty sure he gave it to Sheryl Crow.’

Zoiets zeg je niet, schrijf je niet, dénk je zelfs niet. Waarschijnlijk is deze Mr. Stein een frustrado first class, maar misschien staat deze denker ook wel midden in de wereld van tegenwoordig.

In de loop van een half jaar heb ik veel rottigheid uit het putje van de samenleving zien en horen opborrelen. Haatzinnen, bekrompen uithalen, ziekteverwensingens met daarin steeds vaker het begrip ‘kanker’, vooral aan het adres van wielrenners die bekend hadden ‘weleens uit de pot gesnoept te hebben’. Schelden, vloeken, verbaal kapot maken... het kon niet op.

Dit soort weerzinwekkende taal van mensen die met een schuilnaam uit het riool omhoog komen laat me meestal geheel koud, maar heel soms kan ik me er ook heftig aan storen. Ik herinner me het moment dat een onbekende zich telefonisch bij mij meldde en de volgende zin uitsprak: ‘Als ik je tegenkom met dat klote gele bandje van Armstrong om je pols, dan snijd ik je je keel af.’ Waarna de man de verbinding verbrak en ik vol verbazing naar mijn toestel zat te kijken. Nummer onbekend. Was dit niet compleet getikt?

Toen later nog meer onbekenden me scheldend begonnen te bedreigen en me vooral veel ‘kanker’ en andere ziektes toewensden, heb ik op het punt gestaan er werk van te maken. Waarom gaat iemand op vijf meter voor je staan en brult dan, met vlokjes

slijm rond de mondhoeken: ‘Kankerrrrr... Martje...’ Om vervolgens hard weg te hollen?

Wat bezielt een mens om iemand met wie hij of zij het kenmerk niet eens is, een ziekte als ‘kanker’ toe te wensen? Hoe durft een levend wezen dat openlijk te zeggen? Is het gebrek aan opvoeding, frustratie of hebben ze totaal geen idee van de betekenis van het woord? Of is het ‘algemene straatdomheid’? Ik denk het.

Als je, zoals ik, veel uitgescholden bent en vaak voor ‘homo’ of ‘jood’ bent uitgemaakt (hoe komen ze erbij?), dan krijg je een vrij dik pantser en kan je op zeker moment al die rottigheid zelfs van je af lachen.

Ik herinner me een treinrit vanuit Hilversum naar Haarlem. In Weesp was een slordig geklede veertiger ingestapt en de man was recht tegenover me gaan zitten. Na enige minuten zei hij: ‘Hé, jij vuile reetneuker, rot toch op van deze wereld.’

In de gehele coupé viel ineens een diepe stilte. Niemand zei iets. Ik zocht snel naar wat klare zinnen om de man tot rust te manen.

‘Ik ben nog niet van plan deze wereld vrijwillig te verlaten en wat de eerste duiding betreft, dat geniet direct mijn voorkeur,’ zei ik, waarna mijn buurman iets te hard lachte en de aangesproken man meteen kwaad werd.

‘Lach niet om die vuile homo. Hij heeft jarenlang de reet van die gore Armstrong kapot geneukt. Rot toch op man!’

Dat was het moment dat een medereiziger, schuin rechts van me gezeten, met strenge stem zei: ‘Mijnheer, als u wilt schreeuwen, wilt u dat dan elders gaan doen. Uw frustraties gaan ons te ver en laat u de heer Smeets met rust.’

Ik knikte de man snel toe, mijn overbuurman stond op, wenste iedereen met overslaande stem ‘de vette teringkanker’ en liep de coupé uit.

Vlak bij de deur wees hij nog een keer in mijn richting: ‘Vuile Armstrong-reetneuker, ik krijg je wel!’

Hij verdween uit mijn beeld en twee mensen om me heen vroegen of ik dit wel vaker meemaakte.

Ik knikte, maar zei erbij dat dit een wel heel heftige confrontatie was. Ik bood in het algemeen mijn verontschuldigen aan, die door de andere reizigers werden weggewuifd, en stapte even later uit.

Ik was geschokt en geraakt. En ook boos. Ingehouden en gecontroleerd boos.

Armstrong Gate, de zaak die al maanden aan de gang was en soms een opleving kende als er weer een nieuwsbericht over de ex-renner verscheen, raakte af en toe ook mij persoonlijk. Ik baalde daarvan. Vaak kon ik lachen om dom geklets en gescheld liet ik van me afglijden zoals regendruppels langs een oliejas, maar een regelrechte confrontatie waar anderen getuige van waren, zoals nu in de trein, ging me veel te ver.

Ik probeerde altijd de vileine teksten van buitenstaanders in een kader te plaatsen. Waarom kreeg ik van vuig tuig te horen dat ik de naald in het achterwerk van alle profrenners en zeker in dat van Lance Armstrong had gestoken? Waarom die persoonlijke aanval? Waarom was juist *ik* de zondebok voor de anoniem scheldende massa? Hadden mijn wielersportcollega's (schrijvers, commentatoren, analisten) ook te maken met dit soort aanvallen?

Ik begreep van Maarten Ducrot, mijn partner in crime (zoals we elkaar lachend noemden), dat hij ook flink wat rottigheid over zich heen had gekregen. Als brenger van het nieuws was je blijikbaar ook schuldig of medeplichtig.

Ik kreeg het verwijt dat ik het dopinggebruik van al die renners nooit had aangekaart bij het NOS-kijkerspubliek en de renners had verdedigd. Ik had geen stelling genomen, zei een jonge collega me. Toen ik hem vroeg of hij daar zeker van was, luidde zijn antwoord: 'Dat denk ik toch.' Ik zag ineens zijn twijfel.

Ik antwoordde: a) dat zulks niet waar was, en b) dat er een geweldige denkfout in zijn redenering zat.

Alle hardwerkende wielersportjournalisten bij elkaar hadden